

својој првој одлуци након приступања Европској унији, да право ЕУ не ужива безусловну сувереност над чешким правом, као што је то можда сугерисала ранија основна судска пракса Европског суда правде (сада Суд правде Европске уније). Као и други судови, он истиче да право ЕУ има премоћ над чешким правом онда када није у сукобу са основном суштином чешког устава. Уставни суд Чешке је у својим одлукама само у општим цртама дефинисао садржај овог појма, у смислу најважнијих предуслова демократске владавине права (нпр. одлука Лисабон I). У својој каснијој одлуци (Лисабонски споразум II), тај чинилац уставног идентитета и неotuђивих овлашћења државе наглашен је у петицији коју је поднела група сенатора. Међутим, насупрот одлуци Савезног уставног суда о Лисабонском споразуму, наш Уставни суд је одбио да детаљније саопшти шта та категорија обухвата. Задовољио се тиме да само изрази став да му није могуће, с обзиром на положај који заузима у уставном систему Републике Чешке, да састави такав каталог недеlegerајућих овлашћења, те да нема ауторитет да одреди „суштинске границе за делегирање овлашћења“, јер се то мора оставити законодавцу. Пре свега зато што се одговорност за такве политичке одлуке не може пренети на Уставни суд. Он их може разматрати тек након што су претходно донете на политичком нивоу. Слично томе, Уставни суд није сматрао да је могуће унапред, у апстрактном контексту, формулисати тачан садржај члана 1 Устава, односно дефиницију државног суверенитета.

У том контексту, ово питање долази у први план као захтев да се поштује национални идентитет држава-чланица, у складу са чланом 6 Уговора о Европској унији, што је и основна категорија уставног закона, као што показује одлука Уставног суда. Појам идентитета, који је врло наглашен у члану 6 у Уговору о Европској унији, представља један од основа за решавање питања неуставних уставних регулатива. Чешки Уставни суд се дотакао овог питања конструишући доктрину материјалне суштине устава у својој одлуци у погледу уставности Лисабонског споразума (Лисабон I). Приметио је у ставу 93, у погледу одлуке Лисабон I, да је „Принцип којим се треба руководити несумњиво принцип својствених, неotuђивих, непрописивих, неопозивих, основних права и слобода појединца, једнаких по достојанству и правима; то је систем заснован на начелима демократије, суверенитета народа и подели власти, који уважава поменути концепт суштинског језгра државе засноване на владавини права, изграђеног да их штити.“ И овде је Суд одбио да их тачно поброји.

Чланство Републике Чешке у ЕУ довело је до знатног броја темељних промена у уставном праву већ и током припрема за приступање. Треба поменути да је Република Чешка и свој први референдум организовала у вези са приступањем ЕУ, што јасно показује у какву је сложену мрежу односа ова земља улазила. Немачки израз *Verfassungsverbund* (уставна мрежа), који је уведен у овој области, односи се на узајамну повезаност